

ရွှေမင်းသားစာပေ

မိုးစက်ပွင့်

(ကလောင်ခွဲ)

အလင်းသစ်

ရွှေမင်းသမီးရဲ့ ကိုကို ဝင်ဒရဲလား

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

အခန်း (၁)

မြူးမြူးကြွကြွတီးလုံးသံကြားမှာ ခြေတွေလက်တွေ တွန့်လိမ်ကောက်ကွေး ရှုပ်ယှက်ခတ်ခြင်းတွေနှင့် ၊ စလိုက်မီးရောင်က မျက်နှာတွေကို ဖြူလိုက်ပြာလိုက် နီလိုက်ဝါလိုက်။ ဒီနေရာမှာ ကမ္ဘာနဲ့ ရင်ပေါင်တန်းတဲ့ ဝတ်စားစီရင်မှုတွေက ခူးပေါ်ပေါင်ပေါ် ခါးပေါ်တွေနှင့် မြန်မာမျက်နှာ တပ်ပြီး နိုင်ငံခြားကိုယ်လုံးဆက်ထားတဲ့ အခြားကမ္ဘာတစ်ခုလိုပါပဲ။ ဒီအချိန်ဒီနေရာမှာ ထွက်သက်ဝင်သက်ရှုရင်း အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေတဲ့ လူပါရင် ရိုက်သတ်လို့ ပြောရင်တောင်မရှိ။

ရောင်စုံစလိုက်မီးအောက်က ရောင်စုံဂေါ်လီတွေကို စိုက်ကြည့်နေတဲ့ မျက်ဝန်းတစ်စုံက အမှတ်မထင် ထောင့်ကျကျဆီဘက်သို့ ရွေ့လျားသွားလျှင်၊ ဖန်ခွက်ကိုနှုတ်ခမ်းမှာ တေ့ရင်း မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်တဲ့ မျက်ဝန်းတစ်စုံက ရီဝေခြင်းတို့ နှင့် မိုက်ကျွတ်ကျွတ်ပုံစံကို ဆောင်ညှဉ်းသော်လည်း ကြည့်ကောင်းခြင်းက သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ဖြစ်တည်နေလျက် ။

နှာတံပေါ်ပြီး ခိုင်ကျည်သောမျက်ခုံး၊ ပိရိသောနှုတ်ခမ်းပါးတို့ က လေးထောင့်ဆန်ချင်သောမျက်နှာပေါ်မှာ ချောမောခြင်းကို တန်ဆာဆင်နေပါလျက်၊ ပခုံးပေါ်မှာ ဖရိုဖရဲကျနေသော ဆံပင်စပ်ဖွာဖွာနှင့် အင်္ကျီရင်ဘတ်ဟထားပုံက ဂျလေဘီဆန်ဆန်၊ အင်္ကျီအနက်၊ လက်ပတ်အနက်၊ ဘောင်းဘီအနက်၊ လည်ပင်းမှာ တစ်လက်မနီးပါးလောက်ရှည်မည့် ရွှေ

သားလော့ကတ်သီး လုံးချောအချောင်းကို ပူးတွဲဆွဲထားသော ကြိုးအစ အနက်။ တစ်ကိုယ်လုံးအနက်ရောင်လွှမ်းမိုးနေပြီး ဆံပင်ကျမှ ရွှေညိုရောင်ထလျက် ဝင်းဖန့်ဖန့် အသားအရေနှင့် ဆိုတော့ အများ အလယ်မှ ထင်းခနဲ လင်းခနဲဖြစ်စေ၏။

ဒီလောက်ဖရိုဖရဲ ကကျိုကကျဲဖြစ်နေသူက မျက်လုံးမခွာချင်အောင် ဆွဲဆောင်မှုရှိတာ သူ့ကုသိုလ်။ အဲဒီအစီအစဉ်မကျတဲ့ သူ့ပုံလွှာကပဲ လူသတိထားမိအောင် သံလိုက်လိုဆွဲငင်အားတွေ ကောင်းနေခဲ့တာ ဖြစ်၏။

ကြည့်ပြီးပြန်မလွဲဖယ်ချင်တဲ့ ကိုယ့်မျက်လုံးတွေကို ဘယ်လိုရာဇသံပေးပြီး ရိုက်ပုတ်နှိပ်စက်ရမလဲ မသိအောင် ချောနိုင်လွန်းသူ။ အရာအားလုံးနှင့် ပန်ဝန်းကျင်ကို မေ့လျော့သွားမိအောင် ညှို့ငင်အားကောင်းတဲ့ သူ့ကို နာမည်ဝှက်တစ်ခုနှင့် တင်စားဖို့ တောင် ရှာမရ ခက်နေပြီ။

“မစ”

“ဟင်”

ခေါ်တဲ့ သူ့ကိုလှည့်မကြည့်ဘဲ ထူးတာ ဖြစ်၏။ သူ့ဆီကအကြည့်ခွာရဖို့ ကို နှမြောတသရှိနေတဲ့ မျက်လုံးတွေက ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး အမှောင်ဖုံးသွားလျှင်တောင်၊ အလင်းရောင် တစ်စွန်းတစ်စကို သူ့မျက်နှာပေါ်မှာပဲ ရှိစေချင်တဲ့ ဆန္ဒက ဘယ်ထောင့်တစ်နေရာကနေ တိုးဝင်လာမှန်းမသိ။

သူမကတော့ . . .

‘မေမိုးစိမ့်စိမ့်’ ပဲ ဖြစ်၏။

‘မ’ နှစ်လုံး ‘စ’ နှစ်လုံးစီပါတဲ့ သူမနာမည်ကို သူငယ်ချင်းတွေက စနောက်၍ ‘မစ’ လို့ ခေါ်ကြတာကိုပဲ ကျေနပ်ခြင်းများ စွာနဲ့ မငြင်းပယ်ခဲ့

သူ။ သူက မစဆိုတော့ ကျန်တဲ့ သူတွေက အစအနောက်သန်သူတွေ လားလို့ ကောင်လေးတွေ နောက်ပြောင်ကြတာကိုလည်း ဂရုမစိုက်သူ တွေ။ သူမတို့ အဖွဲ့က အင်္ဂလိပ်မေဂျာ ဒုတိယနှစ်တက်နေသူတွေဖြစ်ပြီး ဒီကလပ်ကိုရောက်လာခဲ့တာ၊ သူများ တွေပြောသံသာ ကြားဖူးနားဝနှင့် မရောက်ဖူးလို့ စူးစမ်းကြတာ ဖြစ်၏။

ဒါကြောင့် ပဲ ...

သူများ တွေလို ဝင်မကဘဲ၊ ထိုင်နေမိကြခြင်းသာ။ လာခေါ်ကြပေမယ့် တက်ညီလက်ညီ ခေါင်းခါ၍ ဖြေရှင်းနေရတာလည်း ခဏခဏ။

“မျက်တောင်လေးဘာလေး ခတ်ပါဦး မစရဲ့ ”

“တော်တော်ချောတယ်နော်”

“သူ့အမေက ဆီရေချိုး တရော်ရိုးကိုင်ပြီး မွေးထားတာဖြစ်မှာ ပေါ့”

“မယ်တော်မာယာက ဘုရားလောင်းကို အင်ကြင်းကိုင်ပြီး မွေးတာ ဆိုလားပဲ။ တရော်ရိုးကိုင်မွေးရင် ဘာလောင်းဖြစ်မလဲမသိဘူး”

“သူကတော့ မျောက်လောင်းပဲဖြစ်မှာ ”

“နင်တို့ ကလည်း သူများကို ဦးချိုးပဲ့ချိုး”

မခံနိုင်သလိုပြောပေမယ့် မျက်လုံးက သူ့ဆီမှာ မခွာ။

“မျက်လုံးကြီးကျွတ်ထွက် မှန်သွားဦးမယ်”

“မှန်ပစေ၊ အဲဒါမှ တရားခံရှာရင်း ဒီကိုကြည့်မှာ ”

“ဘာထူးမှာ လဲ”

“အနည်းလေး အကြည့်ချင်းတော့ ဆုံမှာ ပဲ။ ရင်ခုန်လို့ ကောင်းတာ ပေါ့”

“ရူးပေါ့”

သူတို့ ပြောနေစဉ်မှာ ပဲ ဆံပင်ကောက်ကောက် မွဲခြောက်ခြောက်နှင့် ဝိန်ရှည်ရှည်တစ်ယောက် ဝင် လာပြီး၊ ဘာပြောလိုက်သည် မသိ။ ရွှေမင်းသားတို့ အဖွဲ့ ထလိုက်သွားတာမြင်သည် နှင့် မစ ထရပ်ပြီးသားဖြစ်သွားခြင်းမှာ ...

“ဘယ်သွားမလို့ လဲ”

“လိုက်ကြည့်မလို့ ”

“ဟဲ့”

“မစ”

မစခြေလှမ်းတွေက ရွှေလျားပြီးဖြစ်ကာ၊ ကားပေါ်ကို ဘယ်လိုရောက်သွားမှန်းမသိ။ မေငယ်နဲ့ ပြည့်ပြည့်ဖြိုးလည်း ဘာမှ ဆက်မမေးနိုင်ဘဲ ကားပေါ်သို့တက်ပြီး၊ မစမောင်းတဲ့ ကားလေးက သူတို့ ကားနောက်သို့။

လူရှင်းသည့် နေရာမှာ ရှေ့ကားနှစ်စီးရပ်တာမြင်တော့ မစကားကို နောက်ပြန်ဆုတ်ကာ လမ်းကွေ့မှာ ကွယ်ရပ်လိုက်၏။ လူတွေက ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး သူခိုးချောင်းပုံစံနှင့် ရွှေမင်းသားတို့ နှင့် နီးအောင် ဟိုပြေးဒီကပ်ကနေ ဘာတွေလုပ်လို့ လုပ်မှန်းမသိ။ သစ်ပင်တစ်ပင်အကွယ်ကို ကပ်လိုက်မိချိန်မှာ ...

“အင်အားဘယ်လောက်ဖြည့်လာလဲ”

“မင်းတို့ နဲ့ အတူတူပဲ၊ သုံးယောက်တည်း”

“ငါက နေကုဋေ ... ငါ့လူတွေ လက်ညှိုးတစ်ချောင်းတောင် ဝင်မထိုးစေရဘူး၊ စိတ်ချ။ ဒီပွဲကို ငါတစ်ယောက်တည်းနဲ့ သိမ်းမှာ ”

“မိုင် ၁၂၀ နှုန်းလေလုံးနဲ့ မပေါက်နဲ့ နေကုဋေ၊ အပြောလျှော့ပြီး အလုပ်နဲ့ သက်သေပြ”

“ငါဘယ်တုန်းက နောက်တွန့်ဖူးလို့လဲ”

“ငါ့ဘက်က ဟဲဗီးဝိတ်တွေပါလာလို့ ရှိန်သွားသလားလို့ ပါ”

“ငါကြောက်တဲ့ သူ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မမွေးသေးဘူး။ နေကုဋေဆိုတဲ့ ကောင်က ရှုံးသွားရင်တောင် လက်ပစ်ဗုံးကိုင်ပြီး တစ်သက်ပေး နှစ်သက်ယူသွားမှာ ”

“ကြိုက်တယ်”

“ကုဋေ ဖြစ်ပါလား”

“မဖြစ်လို့ သေရင် မင်းတို့ အလောင်းထမ်းပြီး ငါ့အိမ်ပြန်ပို့လိုက်။ မင်းတို့ မပါနဲ့ ”

နောင်ရိုးနှင့် ဇွဲသန် စိတ်ပူလို့ ပြောတာကိုပဲ မကြိုက်သည့် ပုံ။ တစ်ဖက်က စိုးပေတို့ အဖွဲ့ကလည်း သူတောင်စိန်ခေါ်သေးတာ သူသေကိုယ် သေပုံစံမျိုးနှင့် နေကုဋေကို သုံးယောက်ဝိုင်းလိုက်ခြင်းနောက်မှာ ၊ ရန်ငြိုးရန်စကို အဆုံးသတ်နိုင်ခြင်းတွေ သွန်ကြမှောက်ကြမည့် ပွဲ။

ရန်ဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာ သိလိုက်သဖြင့် . .

မစ မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် ရင်ဘတ်ဖိ၍ သူ့ကိုစိုးရိမ်စိတ်တွေက ကိုယ်ပါ ရန်ပွဲထဲရောက်သွားနေသလို ဆိုးသည် ။

“နာမည်က နေကုဋေတဲ့ ”

“နေတစ်စင်းတောင် လူတွေ ဖျတ်ဖျတ်လူးအောင် ပူတာ။ နေကုဋေဆိုတော့ ကြည့်မိရုံနဲ့ တင် ပြာကျသွားနိုင်တယ်”

“အေးလေ၊ ခုလည်း ကြည့်၊ သုံးယောက်တစ်ယောက် အားချင်းမမျှ တာကြီးကို”

“သူတစ်ခုခုဖြစ်ရင်တော့”

“နိမိတ်မရှိဟယ် . . . ဖွဟဲ! လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ”

အပြုသဘောမျိုးလေးပြောတာကို မခံချင်တဲ့ မစစိတ်တွေ၊ တဒင်္ဂဆို တဲ့ အချိန်အတောအတွင်းမှာ နယ်ကျွံစံနှုန်း ဘယ်လောက်လဲ။ သုံးယောက်တစ်ယောက် ယှဉ်ရအောင် သူ့ကိုယ်သူ စက်ရုပ်များမှတ်နေသလားမ သိဘူးဆိုတဲ့ အပြစ်တင်ချင်စိတ်ကလေးက တစ်ထောင့်တစ်နေရာမှာ ။

“ခွပ်”

“ဘုန်း”

“အား . . .”

သူ့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေက လျင်မြန်သွက်လက်ခြင်းတွေနှင့် ဗီဒီယိုထဲက ဖိုက်တင်မင်းသားလို။

“ရော့”

“ဖြောင်း”

“အား . . .”

“အမယ်လေး!”

မစ မျက်လုံးကိုစုံမှိတ်ပြီး အော်လိုက်မိ၏။ ဗလကောင်းကောင်း နှင့် လူကို ကျွမ်းပစ်ပြီး မျက်နှာကိုဖြတ်ကန်ထည့်လိုက်တာ ပါးစပ်ထဲကသွေးတွေ ထွက်လာခြင်းနှင့် အတူ တုံးခဲပါပဲ။

တော်တော်အတိုက်အခိုက် အသတ်အပုတ်ကို ကျွမ်းကျင်လေ့ကျင့်

ထားပုံရကား၊ နောက်တစ်ယောက်ကိုလှဲသိပ်လိုက်တာလည်း ခဏလေး။

“ခွပ်”

“အယ်”

“ထိပြီ”

နေကုဋေကို တစ်ချက်ထိသွားတာနှင့် မေငယ်နှင့် ပြည့်ပြည့်ပင် မစကိုယ်စား ရင်တွေပူသလိုလိုဘာလိုလို။

နေကုဋေ မျက်နှာလည်ထွက်သွားပြီးမှ နောက်ကထပ်လိုက်လာတဲ့ လူကို ရှောင်ပေးပြီး၊ ခါးကိုဖြတ်ကန်ထည့်လိုက်ခြင်းမှာ ဖိနပ်ကျွတ်ပြီး လွင့်ထွက်သွားသည် ။

“ဖြောင်း”

“အား . . . ”

သွားပြန်ပြီတစ်ယောက်။ သုံးယောက်စလုံး အတုံးအရုံးဖြစ်ကုန်မှ ၊ နေကုဋေက ဟိုခါဒီခါဖုန်ခါထုတ်ပြီး ခါးထောက်လိုက်ကာ . . .

“ငါက နေကုဋေကွ၊ မတူရင်လာမတူနဲ့ ။ နောက်တစ်ခါစိန်ခေါ်ရင် မင်းတို့ သွားတွေကို လုံခြုံရေးချလာခဲ့”

“မင်း . . . ”

“စိန်ခေါ်ရင် တိမ်ပေါ်အထိတက်လိုက်တဲ့ ကောင် သိပြီလား။ မိုးကိုခူးနဲ့ တိုက်မယ့်ယောက်ျားလည်း ငါပဲ”

“တောက်!”

ပခုံးတွန့်ခြင်း မဲ့ခြင်းတို့ နှင့် တကွ ချာခနဲလှည့်ထွက်တဲ့ ခြေထောက်တစ်ဖက်မှာ ဖိနပ်မပါ။ အပေါင်းအဖော်တွေပါ ကားပေါ်ကိုရောက်သည်

နှင့် မောင်းထွက်သွားတာ ဝေါခနဲ။ သူ့လုပ်ရပ်တွေကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့်
စိတ်ကြမ်းကိုယ်ကြမ်းမှန်းသိသာနေလျက်
ထိုအကြမ်းပတမ်းနောက်မှာ ကပ်ငြိလိုက်ပါသွားတာ မစရဲ့ စိတ်။

အပြစ်တွေမြင်နေရပါလျက် ထိုအပြစ်တွေကပဲ သူ့ကိုကြည့်ကောင်း
အောင် တန်ဆာဆင်နေသလို၊ ဘယ်လိုပဲနေနေ ကြည့်ကောင်းခြင်းတွေ
သာ ထပ်နေ၏။

သွားပြီ . . .

တစ်ခုခုကို စွဲလမ်းမိတာနဲ့ လွယ်လွယ်မေ့ဖျောက်မရတဲ့ မစရဲ့ ညဉ့်
အတိုင်း။ သူ့ပုံရိပ်က စွဲစွဲငြိငြိ ထိထိမိမိ။

“တောက် ...ဟေ့ကောင်တွေ ”

“ဟိုကောင် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

“ခုမှ မေးနေသေးတယ်၊ မင်းတို့ ပထွေးက
တစ်ရေးအိပ်နေလောက်ပြီ။ တော်တော်အသုံးမကျတဲ့ ကောင်တွေ”

“တို့ က သူ့ကိုလျှော့တွက်မိလို့ ခံလိုက်ရတာပါကွာ”

“အေး . . . အခုလျှော့တွက်လို့ မင်းတို့ အလျှော့တွက်ခံလိုက်ရပြီအဟု
တ်လား”

“နောက်ဆို . . .”

“နောက်ဆိုတဲ့ စကားမပြောနဲ့ ၊ ခုတောင်သွေးထွက်သံယိုနဲ့ ကျန်ခဲ့
တာ မင်းတို့ ”

“မင်းတို့ တင်မပြောနဲ့ ၊ မင်းလည်း ပါတယ်”

“ပါတာဟုတ်တယ်၊ အဲဒီတံတိုင်းကို ဘယ်လိုဖြိုမလဲဆိုတာပဲ စဉ်း

စားကြ”

“ဂျိမ်း . . .”

“တောက်!”

အသံဗလံစုံလင်စွာနှင့် နောက်ကားတစ်စီးထွက်သွားပြီးနောက်၊ မစသူလွင့်စဉ်ကျန်ခဲ့သည့် ဖိနပ်လေးကို ပြေးကောက်ပြီး၊ တသသ ငုံ့ကြည့်ပွတ်သပ်နေလျှင် . . .

“ဘာလဲ၊ ဖုတ်စားမလို့ လား”

မေငယ် မေးငေါတာကိုဂရုမစိုက်ဘဲ ရူးဖိနပ်အနက်ရောင်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေတာ စိန်ပွဲစားအတိုင်း။ တစ်ကိုယ်လုံးအနက်ရောင်လွှမ်းနေတဲ့ သူကိုမှ ။

“မစ”

“ဘာလဲ”

“စင်ဒရဲလားက ရွှေမင်းသားနဲ့ ဖိနပ်ကြောင့် ဖူးစာဆုံတာဟုတ်ပါတယ်။ အခုဟာက ပြောင်းပြန်ကြီးနော်”

“ဒါဆို ရွှေမင်းသားရဲ့ ကိုကိုစင်ဒရဲလားပေါ့”

“ဒါပေါ့”

“နေမြင့်ပြီထင်တယ်”

“ဘာ”

“အရူးရင့်တိုင်းရူးလို့ မရဘူးလေ၊ ရူးခွင့်ရမှ ရူးရတာ။ ရူးချင်လွန်းလို့

ဖိနပ်ကိုဘောလုံးလို ရင်ခွင်မှာ ပိုက်လို့ ဂါဝန်လေးတဖားဖားနှင့် ကားဆီသို့ပြေးသွားတဲ့ မစ။ အိပ်မက်တစ်ခုကိုဖန်တီးတော့မည်ဆိုရင် မင်းသားက သူ။

အိပ်မက်ဆိုတာ . . .

တစ္ဆေတွေ၊ ကဝေတွေ မပါဝင် မမြောက်လှန့်သရွေ့၊ သူရယ်ကိုယ်ရယ် နှစ်ပါးသွားလေး ကနေရရင် ပျော်စရာအတိနှင့် စိတ်ကစားတတ်တဲ့ အရွယ်မှာ သူမသိလည်း ကိုယ့်စိတ်က ကစားခွင့်ရှိတာပဲမဟုတ်လား။ နောက်တစ်ခါဆိုဖိုမမျှော်လင့်ရဲပေမယ့် အိပ်မက်ထဲမှာ ဆုံခွင့်ရှိသည် ။

မစဆိုတဲ့ မာနခဲ . . .

ချဉ်းကပ်လာသမျှ ယောက်ျားလေးတွေကို အလဲလဲအပြုပြုဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့ပြီးမှ ၊ သူနဲ့ ကျမှ ကိုယ်သာ . . .။

*

အခန်း (၂)

“ထစ်ခနဲဆို မင်း၊ ထစ်ခနဲဆို မင်း . . . ကြားလိုက်ရသမျှသတင်းက ငါ့ကို လက်နက်မဲ့ သတ်နေသလိုပဲ”

“အခု ဖေဖေ ဘာမှ မဖြစ်လို့ မတ်တတ်ရပ်နေနိုင်တာ မဟုတ်လား”

“လူက မတ်တတ်ရပ်နေပေမယ့် စိတ်က နေလောင်သရက်သီးဖြစ် နေပြီကွ။ အဲဒါမင်းကြောင့် ”

“သားကြောင့် သီးသန့်ပုဒ်မ မတပ်နဲ့ ဖေဖေ။ ဖေဖေမှာ သားနဲ့ မဆိုင် တဲ့ မီးတွေ တောက်နေတာ ထည့်ပြောဦး။ မပူလို့ ဆိုပြီး ဖေဖေယောက်မ ရှာခဲ့တာ မီးစကိုင်မိတာကျ ဖုံးမထားပါနဲ့ ။ မိစတစ်ဖက်ရေမှုတ်တစ်ဖ က်ကိုင်ထားသူတွေကြားမှာ ဖေဖေက ရှားမီးခဲကြီးဖြစ်နေတာ သားမသိ ဘူးမထင်နဲ့ ”

“ဘာကွ”

“နင်က တို့ ကိုမီးစလို့ ပြောတာပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား နေကုဋေ”

စူးခနဲအသံထွက်လာတာနှင့် ဒေါ်မျက်ခြယ်ဆိုတာ လှည့်ကြည့်ဖို့ မ လို့။ မျက်ခြယ်ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် သူများ မျက်လုံးကိုဆေးခြ ယ်ပြီး သူများကို ကဝေလုပ်ကာ သူသာ မင်းမူချင်တဲ့ မိန်းမကြီး။

နေကုဋေဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း . . .

သူထိုးသမျှလက်ညှိုးကို ရိုက်ချပြီး နင့်အိမ်ရာ ဖယ်စမ်း၊ ငါမုန်လာစို့

က်ချင်လို့ ဆိုတာကို ဖယ်မပေးနိုင်။ သူက ဦးနေမင်းဦး၏ တစ်ဦးတည်းသောသား၊ သူများ နဲ့ ညားတဲ့ အစွယ်အပွားတွေအတွက် နေရာဖယ်မပေးနိုင်တာ သဘာဝကျသည့် ထက် လွန်တောင်နေသေးရဲ့ ။

ဦးနေမင်းဦးနဲ့ ဒေါ်မျက်ခြယ် လက်ထပ်လိုက်ခြင်းနောက်မှာ ဦးနေမင်းဘက်က နေကုဋေ၊ ဒေါ်မျက်ခြယ်ဘက်က ရဲရင့်မာန်နဲ့ ရဲရင့်ထန်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ပါခဲ့ပြီး အားလုံးက ရွယ်တူတွေ။

နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ရွယ်တူသားတွေပါရင် နောက်ဆက်တွဲ ဘာတွေဖြစ်နိုင်သလဲ။ မစဉ်းစားဘဲ ကိုယ်ထင်ရာကိုယ်လုပ်ကြတဲ့ လူကြီးတွေကို ဘယ်လိုမျက်နှာ၊ ဘယ်ရင်ဘတ်ဆိုပြီး ငဲ့နေဖို့ မှ မလိုတာ။ သူတို့ က လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိသလောက်လုပ်သလို၊ နေကုဋေကလည်း သေးသေးတင်ပင်မခံချင်လို့ လက်ဖဝါးမှာ အမြဲအားထည့်ထားတဲ့ ကောင်။

အစကတည်းက သူများ ပိုလံတာခံရင် အမြဲတမ်းလက်အောက်ငယ်သားဘဝမျိုးရောက်သွားမှာ စိုးလို့ ၊ မေမေတန်းစီပြီး နားထဲရိုက်သွင်းပေးခဲ့တဲ့ စကားတွေက . . .

“သူများ နဲ့ ယှဉ်ရင် ကိုယ်ကဦးအောင်ချ၊ ငိုပြီးငြိမ်ခံလာလို့ ကတော့ ထပ်နာပြီသာမှတ်” တဲ့

နေကုဋေကလည်း မေမေစကားကြောင့် မဟုတ်ဘဲ သီးသန့်ဗီဇက မဟုတ်မခံ။ ကိုယ့်ကိုဆူးနဲ့ လာခြစ်ရင် ကိုယ်က အပ်နဲ့ ပြန်ထိုးဖို့ ဝန်မလေးတတ်တဲ့ လူ။ ဒါကြောင့် ဒေါ်မျက်ခြယ်တို့ သားအမိတွေ ဘီလူးဆိုင်းတီးသမျှ အစွယ်ရိုက်ချိုးဖို့ စောင့်နေသူက နေကုဋေ။

“စောစောက မင်းဘာပြောတာလဲ၊ ပြန်ပြောလိုက်စမ်း နေကုဋေ”

“ကျွန်တော်က ပုဆိုးခြုံထဲက လက်သီးပုန်းမပြတတ်မှန်း ခင်ဗျားသိ

ပါတယ်”

“နေကုဋေ”

ဖခင်ခေါ်လိုက်တာကို ဂရုစိုက်ချင်ပေမယ့် အနားမှာ ဒေါ်မျက်ခြယ်ရှိ နေခြင်းကြောင့် ၊ စီးကရက်ကိုမီးညှိလိုက်ခြင်းသည် မထိမဲ့မြင်ပြုရာကျ သည့် အတွက် မတတ်နိုင်။

“နင်က အရိပ်ကို ရန်သူထင်နေတဲ့ ကောင်ပဲ”

ဒေါ်မျက်ခြယ်ကလည်း ဒီကောင့်ကိုကြည့်မရသည် ထက် ပိုကြည့်မရ တာ ထင်တိုင်းချယ်လှယ်ခွင့် မရဘဲလေ။ လင်နဲ့ မယားဘာပဲဝယ်ပေး ပေး မေ့မေ့ပစ္စည်းတွေမထိနဲ့ ၊ သားဝေစုအထဲက ဖွဲ့ထုတ်မပေးနိုင်ဘူးဆို တာတွေ။ တစ်အိမ်လုံး သူနဲ့ ကင်းတဲ့ ပစ္စည်းကိုမရှိဘူး။ သူဌေးထင်ပြီး ယူခဲ့ကာမှ အားလုံးက နေကုဋေနာမည်နဲ့ အမွေတွေလိုချည်းပဲဖြစ်နေ တာ ဘယ်လောက်ခံပြင်းစရာကောင်းသလဲ။

“အရိပ်ကိုရန်သူထင်မှ ဖင်အောက်ကစားမောက်ထောင်တာကို သိမှာ ပေါ့။ သစ်ကိုင်းခြောက်ကိုမြွေမှတ် ခုန်လိုက်တာတောင် ဇာတာပိုး ထိုးရင် ချိုင့်ခွက်တက်နင်းမိပြီး ခြေကျိုးတတ်သေးတယ်။ ကိုယ်မဟုတ် တဲ့ သူများ တိုင်းကို ယုံစရာလား”

“မယုံရအောင် တို့ ကဘာလုပ်နေလို့ လဲ”

“ ‘ရှိ’ဆိုပြီး လက်ညှိုးထောင်ပြတဲ့ မသမာသူဘယ်နှယောက်တွေ့ဖူး လဲ။ အပေါ်ယံရွှေမှုန်ကြဲပြီး အတွင်းဘက် ချေးလူးထားရင်တောင် ပြေ လည်နိုင်ဖွယ်ရာရှိသေးတယ် ”

“ငါကလည်း နင့်လိုပဲ နေကုဋေ၊ ဟန်မဆောင်တတ်ဘူး”

“ထင်သာမြင်တာရှိတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့။ လက်နက်ပုန်းကြောက်

စရာမလိုဘူးလေ”

ပြောပုံက မထိတထီ။ ထောက်ထားစရာမျက်နှာမရှိဘူးဆိုလျှင် ဝုန်း
ဒိုင်းကြဲပစ်လိုက်တာကြာပြီ။ မျက်ခြယ်ဆိုတာကလည်း တကယ့်မီးခဲမ။
အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ဒေါသကို အံ့ကြိတ်မျိုချထားတယ်ဆိုတာ။

“ပြောမနေနဲ့ တော့မေမေ၊ ဒီကောင်က ငါဆိုတဲ့ အတ္တစွဲနဲ့ မာန်ထောင်
နေတဲ့ ကောင်။ မင်း မဆီမဆိုင်တာတွေဆွဲထည့်ပြီး ဝါးလုံးရှည်နဲ့ ပတ်
မရမ်းနဲ့ နေကုဋေ၊ စပြီးအမတည်လိုက်တဲ့ လိုရင်းကိစ္စက
မင်းလတ်လျားလတ်လျားလုပ်ပြီး ရန်ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး လား”

“မင်းပြောတဲ့ ကိစ္စဟုတ်ပေမယ့် ကိုယ့်မျက်ချေးထွက်တာကွယ်ပြီး
သူများ မျက်ချေးထွက်တာကို လက်ညှိုးထိုးတာ မခံချင်လို့ ပေါ့”

“ဘာကွ”

“ငါက သူများ ပစ္စည်းအချောင်ရဖို့ ချောင်းစရာမှ မလိုတာ၊
လတ်လျားလတ်လျားလုပ်လည်း ဘာမှ ဖြစ်စရာမရှိဘူး ရဲရင့်မာန်”

“နေကုဋေ . . . မင်း”

“သား”

“မင်းဘာလို့ ဒီလောက်တောင် မိုက်တိမိုက်ကန်းဖြစ်နေတာလဲ နေ
ကုဋေ”

ဒေါ်မျက်ခြယ်က သူ့သားကိုမာန်ပြီး ဟန့်တားလိုက်သလို ဦးနေမင်း
ဦး သားကိုဟန့်တားပုံက နေကုဋေမခံချင်စရာဖြစ်နေပြန်၏။ မယားပါ
သားကိုစကားပြောတော့ ချိုချိုသာသာ။ ကိုယ့်ကိုကျ ပိဿာလေးနှင့်
ဘေးပစ်တာကမှ အရှောင်ကောင်းရင် အနာသက်သာဖွယ်ရာရှိသေးသ
ည် လေ။

ဒါ . . .

နေကုဋေ ခံရခက်ဆုံးအချက်ပါပဲ။ လူချင်းတူပြီး မူရင်းကွာခြားချက်
တွေရှိနေသရွေ့ မိုက်တွင်းနက်တယ်ဆိုတာ နေကုဋေအတွက် ပါမစ်ရ
ထားပြီးသားဖြစ်ရမည်။

“ငါ မင်းကိုဘယ်လိုဆုံးမရမလဲ . . . ပြောစမ်း”

“မလိုတော့ဘူးဖေဖေ၊ ဖေဖေနဲ့ သား အပေးအယူရှိခဲ့ကြပြီးသားပါ။
ဖေဖေအတွက် လစ်လပ်တစ်နေရာအစားထိုးရင် သားအတွက် မိုက်ရိုင်း
ခွင့်ပါမစ်ရပြီးသားလို့ ”

“မင်း . . . နေဦး နေကုဋေ”

ထရပ်လိုက်ပြီဖြစ်တဲ့ နေကုဋေ ခြေလှမ်းကမရွေ့လျားဖြစ်သေးခင်၊
လက်ညှိုးက မျက်နှာသို့ဝေဝဲလာခဲ့ပြီး ဒေါသမျက်ဝန်းက မိုင်ခြောက်ဆ
ယ်နှုန်းလောက်တော့ ရှိမည်ထင်။

“မင်း ငါ့ကိုအဖေလို့ ရော သတ်မှတ်သေးရဲ့ လား နေကုဋေ၊ ငါ့မှာ
သားသမီးကိုဆုံးမခွင့်မရှိတော့ဘူးလား”

“ရှိပါတယ်၊ အဖေကအဖေပါပဲ၊ မိဘဆိုတာ သားသမီးကို ဆုံးမပိုင်ခွ
င့်ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခေါင်လုံအောင် အရင်ဖုံးလေ။ မဟုတ်ရင်တော့ သား
လည်း နှပ်ချေးတဲ့လောင်းအရွယ်မဟုတ်တော့ဘူး။ လွတ်လပ်ခွင့်ထဲမှာ
ခြေလွတ်ပြီး အသက်တစ်ချောင်းလပ်သွားတောင် ဖေဖေအလောင်းလို
က်ကောက်ပြီး သင်္ဂြိုဟ်လိုက်၊ တာဝန်ကျေပါတယ်”

“ဘာကွ”

“ကြည့်စမ်း! ဖအေကိုပြောတာ။ ဟဲ့!မိုးကြိုးပစ်ရင်ပစ် မပစ်ရင်
မြေမျိုသေမယ့်အကောင်။ မိဘကိုမိဘမှန်းမသိ စော်ကားတာ။ နင်

ဘုန်းကြီးလို့ သက်ရှည်ဦးမယ် . . .သိလား”

ဒေါ်မျက်ခြယ်အသံ စီခနဲဖြစ်သွားပေမယ့် နေကုဋေက
ဆွံ့အနားမကြားသူလို လုံးဝလှည့်မကြည့်တော့ပေ။ နှုတ်ခမ်းကိုပဲ ဖိကို
က်သွားမလား။ မထီမဲ့မြင်အပြုံးတွေနဲ့ ကျိတ်လှောင်နေမလားဆိုတာ။

*

အခန်း (၃)

ဒူးအောက်ထိရှည်သော ဂါဝန်ဖားဖားနှင့် အင်္ကျီက တစ်ဆက်တည်းဖြစ်ကာ ခါးပတ်က အနက်ရောင်။ သနပ်ခါးရောင်ပေါ် မှာ ကျောက်ပွင့်တွေက ဖြိုးဖြိုးဖျတ်ဖျတ်လက်နေပြီး၊ ကျောလယ်လောက်မှာ ဖျားအခွေအလိပ်လေးတွေနှင့် ဆံပင်ကိုဒီအတိုင်း ချထားပြီးမှ သနပ်ခါးရောင်ခေါင်းစည်းပြားလေးနှင့် ထိပ်လယ်ရှေ့နားကနေ ပတ်ထားသည်။ ။ ညာဘက်ခပ်စောင်းစောင်းမှာ ဖဲပြားပွင့်လေး ပါနေတော့ ပို၍ ကလေးဆန်သောအလှပိုင်ရှင် မစ။

မျက်နှာမှာ ဘာမှ အတုမပါဘဲ ဝတ်ကျောတန်းကျောသနပ်ခါးဖို့ ရုံလောက်နှင့် ဝင်းမွတ်နေကာ၊ သူများ တွေပြင်ဆင်ခြယ်သထားတာထက် ပို၍ လှနိုင်လွန်းသူ။ မရှည်လွန်းသည့် အရင်က ပွိုင့်ဒေါက်ဖိနပ်ကိုစီးထားတော့ ရှည်သည့် ဘက်သို့ခပ်နွယ်နွယ်။

အလှစစ်နှင့် အမြင်တင့်နေသော မစကို မျက်တောင်မခတ် ငေးစိုက်ကြည့်နေသူက ရဲရင့်ထန်။ မွေးနေ့ရှင်က သူ့ရဲ့ နှစ်ဝမ်းကွဲညီမမို့ ရောက်မလာခင် ငေးကြည့်ရုံပဲပေါ့။ သူ့အနားကိုရောက်လာမှ မိတ်ဆက်ပေးခိုင်းရမည်ဆိုသောစိတ်ကူးမှားနှင့် ။

“ကိုထန်”

“နင် ငါ့အနားဘယ်အချိန်ရောက်လာမလဲလို့ မျှော်နေတာ”

မေငယ်က မျက်ခုံးလေးပင့်၍

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရဲရင့်ထန်ရဲ မျက်လုံးက မစဆီသို့ရောက်သွားခြင်းနှင့် အတူ မေးဆတ်ပြကာ . . .

“မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ”

“မစကိုပြောတာလား”

“မသိဘူးလေ၊ သနပ်ခါးရောင်လေး”

“အဲဒါ မစပေါ့”

“”နာမည်က အဆန်းပါလား

“သူ့နာမည်က မေမိုးစိမ့်စိမ့်လေ၊ မနှစ်လုံး စနှစ်လုံးပိုင်ရှင်မို့ မစလို့ မေငယ်တို့ ကနောက်ခေါ်တာ”

“မေမိုးစိမ့်စိမ့်”

နာမည်ကိုသံယောင်လိုက်ရွတ်ရင်း ရင်ထဲမှာ တကယ်မိုးစိမ့်စိမ့်ရွာသလို။ ရဲရင့်ထန်က ဇီဇာခပ်ကြောင်ကြောင်သမားဖြစ်ပြီး အခုကျမှ ရသေ့ဈာန်လျှောပုံစံ။

“စိတ်ဝင်စားလို့ လား ကိုထန်”

“ရင်ထဲကို တကယ်စိတ်ဝင်သွားတာ”

“ကျားသားမိုးကြိုးပါလား”

“တကယ်အဟုတ်ပါဆို”

“ဒါဆို မေငယ်နောက်ကလိုက်ခဲ့”

“သန်ခဲယူ မေငယ်”

“အပိုတွေမပြောနဲ့...လာ”

ရဲရင့်ထန်က ရဲရင့်မာန်နှင့် အမြှာညီအစ်ကိုပေမယ့် ရုပ်ချင်းဆင်ရုံသာဖြစ်ပြီး၊ ထန်က မဆိုးဘူး ကြည့်ကောင်းတယ်လို့ တော့ ပြောကြတာပဲ။ အချောကြီးမဟုတ်ပေမယ့် ရွက်ကြမ်းရေချိုထက်လည်း သာလွန်သူ။

ဒါကြောင့်...

ယုံကြည်မှုအကြည့်နှင့် လျှောက်လာသည့် ခြေလှမ်းတွေက လူကိုစမတ်ကျစေ၏။

“မစ”

“ဟင်”

မျက်တောင်ကော့လေးတွေက ဖျတ်ခနဲပင့်တက်လာခြင်းမှာ ရဲရင့်ထန် ပိုပြီးသေချာသွားသည် က၊ သူမတော်တော်လှသည် ဆိုတာပါ။

“မစနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ တို့ အစ်ကိုဝမ်းကွဲလေ။ ရဲရင့်ထန်တဲ့ ”

“ဟုတ်”

“ကိုထန်၊ သူက မေမိုးစိမ့်စိမ့်လေ။ သူကတော့ ပြည့်ဖြိုးတဲ့ ”

“တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်၊ ထိုင်မယ်နော်”

သူပဲခွင့်တောင်း၊ သူပဲဘယ်သူမှ ခေါင်းမညိတ်ခင် ဝင်ထိုင်၏။ မစနှင့် ပြည့်ပြည့် အကြည့်ချင်းဆုံသွားမိတာ အဓိပ္ပာယ်များစွာနှင့် ။ ရောချင်ဖောချင်တဲ့ ယောက်ျားတွေက အများ သား။

“မေငယ်ခေါ်သလို မစလို့ ပဲခေါ်မယ်နော်။ ရလား”

“ဟုတ် . . . ရပါတယ်”

“တို့ ကို မေငယ်ကိုခင်သလိုပဲ ခင်နိုင်ပါတယ်”

ခေါင်းညိတ်ပြီးပြရင်း မဆီမဆိုင် ဖိနပ်ကလေးနှင့် ဖိနပ်ပိုင်ရှင်ကိုသတိရကာ နှစ်လိုဖွယ်ပြီးမိတာကို ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ကောက်လိုက်သည်မသိ။

“ရော့ . . . Visiting Card . အကူအညီလိုရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့ ကိုခင်မင်ရင်းနှီးစွာနဲ့ ဆက်သွယ်နိုင်အောင်ပါ”

Visiting Card ကိုစိုက်ကြည့်ပြီး မစက မယူ။ မေငယ်မျက်စပစ်ပြမှ ပဲအားနာပါးနာယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ကာ လှမ်းယူမိသည့် နောက်မှာ လှောင်ပြီး တစ်ချက်က ရင်ထဲမှာ သာ အရိပ်ထင်၏။ ဒီအချိုးတွေက ရိုးရှင်းလွန်းလှတော့ ဘာဆိုတာသိခြင်းနှင့် အတူ မေငယ်မျက်နှာကိုထောက်ထား၍ ဘာမှ မတုံ့ပြန်တာပဲ ဖြစ်၏။

“မင်းရော တို့ ကိုပေးဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူးလား”

“”ဟင် . . . ဘာလဲ

“Visiting Card လေ”

“မစက သွားလေရာ လိပ်စာကတ်တွေ သယ်လေ့မရှိလို့ ပါ။ ဆောရီးနော်”

“ဪ . . . ဒီလိုလား၊ ရပါတယ်။ သိချင်တဲ့ လူက စုံစမ်းရတာပေါ့။ ဟုတ်ဘူးလား”

မချီလို့ သွားဖြူ၊ ရယ်တယ်လို့ မအောင့်မေ့နဲ့ ဆိုတာမျိုး။ မကြည်လင်

မှုနှင့် စိတ်တိုခြင်းက ပြီးခြင်းရောက်သွားတာပဲလေ။ ဒါကိုသိတဲ့ ပြည့်ပြည့်က ဝင်ထိန်းလိုက်သည့် သဘောနှင့် ...

“ကဲ ... မွေးနေ့ရှင်”

“ဟင်”

“ဒီမှာ ဗိုက်ဆာလှပြီဟ၊ မွေးနေ့ကိတ်လှီးတော့လေ”

“ဪ ... အေး၊ နင် ညစာမစားခဲ့တာကို မေ့သွားလို့ ပါ ပြည့်ပြည့်ရယ်”

မေငယ်က မွေးနေ့ကိတ်လှီးနေတုန်းမှာ မွေးနေ့သီချင်းဝိုင်းဆိုချိန်မှာ လည်း ရဲရင့်ထန်က မစဘေးမှာ ပခုံးချင်းထပ်လှမတတ်မို့ မစ ရှေ့တိုးလိုက်တိုင်း သူပါရှေ့လိုက်တိုးနေတာ တော်တော်ဆိုးဝါးလှတဲ့ သတ္တဝါ။

မစ သည်းမခံနိုင်တော့စွာ ပြည့်ပြည့်ကိုလှမ်းလက်ကုတ်လိုက်တော့၊ အလိုက်သိစွာနှင့် နေရာချင်း ပြောင်းအပေးလိုက်မှာ ရဲရင့်ထန် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ခြင်းသို့ရောက်ပြီ။ မွေးနေ့ပွဲကပြန်မှ လမ်းမှာ ...

“မစ”

“ဟင်”

“တော်တော်မှ စိတ်ညစ်ခဲ့ရဲ့ လား”

“သေချင်စော် နံသွားတာ”

“သေတော့မသေလိုက်ပါနဲ့ ဦး၊ အချစ်စစ်နဲ့ တွေ့ဖို့ အားမွေးထားသင့်တာ”

“ငါ့အဖြစ်က မပိုင်ဝက်မွေးပဲ”

“ကံမကုန်ရင်တော့ ပြန်ဆုံကြမှာ ပေါ့ဟာ။ ချစ်သက်သေဖိနပ်လေး

တစ်ဖက်ရှိပါတယ်”

“သူများကြားရင် ရယ်ဦးမယ်”

လောလောဆယ်ပဲ ပြည့်ပြည့်က လှောင်ရယ်ရယ်နေပြီ၊ စိတ်ဝင်စားမှုတစ်ခုမှာ အချိန်တွေနာရီတွေ ကန့်သတ်ချုပ်ချယ်ထားခွင့်မှ မရှိတာ။

ချစ်ရင်ချစ်၊ မုန်းရင်မုန်း၊ ပြုံးခွင့်ရှိသလို မဲ့ခွင့်လည်း ရှိသည် ။ ဖိနပ်လေးတစ်ဖက်ကို သဲလွန်စထားခဲ့သူကို တဒင်္ဂကနေ မေ့မရနိုင်ဖြစ်နေခဲ့လို့၊ ရင်ထဲမှာ နာမည်ပွက်ကလေး ပေးထားခဲ့တာက ကိုကို။

တစ်စက္ကန့်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိုးနဲ့ နွားသိုးအစိုးမရသလို အချစ်ဆိုတာလည်း အစိုးမရသည့် စာရင်းဝင်။

သူ့ကိုသတိရသည် ။

စိတ်ကူးထဲမှာ သူ ...

အတွေးထဲမှာ သူ ...

အိပ်မက်ထဲမှာ သူ ... ဖြစ်နေခဲ့တာ။

ဒါကို အချစ်လို့ ခေါ်ပါသလား ...

★